

РЕШЕНИЕ

№ 2418

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **12496** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156, във вр.чл.107, ал.3, вр. чл.144, ал.1 от ДОПК, във в. чл.9б от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], предявена чрез адв.С. Г. срещу АКТ за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № 7216-19041/30.07.2019г., издаден от К. М. Г., на длъжност старши инспектор в отдел "ОП-О.", Дирекция "Общински приходи" при СО, потвърден изцяло с Решение № СО/№Д19-РД28-256/04.10.2019г., издадено от директор на Дирекция "Общински приходи" към направление "Финанси и стопанска дейност" при Столична община.

В жалбата се релевират доводи, че оспорения АУЗД е нищожен и незаконосъобразен. Излагат се подробни съображения в тази насока, в това число: липса на мотиви, допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, и издаване на АУЗД в нарушение на материалния закон- отменителни основания по смисъла на чл. 146, т.1, т.2, т.3 и т.4 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения и такива, развити в представени по делото писмени бележки.

Ответникът – директор на Дирекция "Общински приходи" при Столична община, чрез процесуалния си представител юрк. С. оспорва жалбата и моли да се потвърди оспорения АУЗД като законосъобразен, по съображения изложени в представени писмени бележки.

Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на

административната преписка. Допуснати и приети са две заключения на съдебно-счетоводни експертизи, които са отговорили на поставените въпроси.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и като взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № 7216-19041/ 30.07.2019г. на СО са установени задължения на [фирма], общо в размер на 600,75 лв. за периода от 01.01.2014г. до 31.10.2018г., в т. ч. данък недвижими имоти (ДНИ) в размер на 235,12 лв. и лихви- 17,76 лв.; такса битови отпадъци (ТБО), в размер на 325,96 лв. и лихви 21,91 лв., изчислени към 30.07.2019г.

Оспореният АУЗД е издаден въз основа на Резолюция на началника на отдел "Общински приходи"-О. № ДОБ19-ВК66-27/26.06.2019г. за изготвяне на АУЗД по чл.107, ал.3 от ДОПК, във връзка с Искане за възстановяване № ДОБ19-ТД 26-34/13.02.2019г. и Решение № СОА 19-РД28-22/11.06.2019г. на Кмета на Столична община срещу мълчалив отказ за издаване на акт по чл.128 и сл. от ДОПК.

На основание чл. 26, ал.1 от АПК, във вр. § 2 от ДР на ДОПК, жалбоподателят е уведомен за започналото административно производство на 08.07.2019г., чрез връчване по пощата на уведомление изх. № ДОБ19-ВК66-27/2/02.07.2019г. и приложеното към него Наредване № ДОБ19-ВК66-27/1/02.07.2019г.

При издаване на оспорения АУЗД се взети предвид подадените от дружеството декларации по чл.17 от ЗМДТ и чл.14 от ЗМДТ, заедно с приложените към тях документи, както следва:

1. Декларация по чл.17 от ЗМДТ с вх.№ 300/21.07.2006г. с приложено копие на нотариален акт за покупко-продажба № 121, том III, дело № 442 от 10.07.2006г., с който е удостоверено, че дружеството е собственик на поземлен имот с площ 267,00кв.м. в [населено място], [улица], заедно с построената върху него жилищна сграда на един етаж, състояща се от две стаи, коридор и стопанско помещение, със застроена площ от 73,00кв.м. Съгласно нот. акт имотът е придобит за сумата от 210 000 евро, от които 200 000,00 евро за земята и 10 000,00 евро за сградата.

2. Декларация по чл.17 от ЗМДТ с вх.№ 379/14.10.2008г. имаща отношение за проверявания период. Към декларацията е приложено Удостоверение № СА 7000-423/10.10.2008г., съгласно което сградите по горесцитирания нотариален акт са съборени, с оглед изпълнение на новопредвидено строителство. С декларацията е посочена отчетна стойност на земята в размер на 391 166,00лв.

3. Във връзка с § 21 от ПЗР на ЗИДЗМДТ, от Дружеството е подадена декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх.№ 1100/30.06.2010г., с която е декларирана 1/1 ид.част, тоест 100% собственост на имот- земя с площ 267,00кв.м. на [улица] [населено място].

4. С коригираща декларация по чл.14 от ЗМДТ, вх.№ [ЕГН]/ 11.10.2018г., с дата на промяна - 06.07.2018г. е посочено, че дружеството е собственик на 14/36 ид.части от декларирания имот - земя с площ 267,00кв.м. –гр.С., [улица], на основание влязло в сила на 03.10.2018г. Решение № 4566 от 06.07.2018г. на Софийски градски съд, ГО, IV-Д въззивен състав. Декларирана е отчетна стойност на земята в размер на 152 120,11лв.

На база подадените от [фирма] гореописани декларации по ЗМДТ е открита партида М 300_060721_04, за имот с адрес: С., [улица] облог от 01.08.2006. Партидата е закрыта служебно на 31.10.2018г., на база подадената от новия собственик на имота - търговско дружество [фирма] декларация по чл.14 от ЗМДТ с вх.№ [ЕГН]/ 06.03.2019г. и приложено копие на нотариален акт № 180 от 18.10.2018г., с който

[фирма] дарява 1/10 ид.част от притежаваните 14/36 ид.части от поземлен имот с идентификатор 68134.404.161 с площ по документ за собственост 267,00кв.м. с адрес С., [улица] нот. акт № 182 от 18.10.2018г. с който [фирма] продава 9/10ид.части от притежаваните 14/36 ид.части от поземлен имот с идентификатор 68134.404.161. на търговско дружество [фирма].

С оспорения АУЗД е прието, че данъчната оценка за собственика Ю.” Е., за 14/36 идеални части от земя с площ 267,00кв.м. за 2014г.- 2018г. е в размер на 6 424,40лв., за всяка година поотделно. На основание чл. 21, ал.1 от ЗМДТ, с оспорения АУЗД е прието, че за установявания период 2014-2018г. основа за облагане за данък върху недвижимите имоти(ДНИ) е отчетната стойност в размер на 391 166,00лв., тъй като е по-висока от данъчната оценка в размер на 6 424,40лв.

Съгласно приетото в АУЗД, за установявания период 2014-2018г. основа за определяне на такса битови отпадъци(ТБО) е отчетната стойност на имота в размер на 391 166, 00лв.

С процесния АУЗД е прието следното:

1. За 2014г. ДНИ е определен в размер на 733,44лв., съгласно чл. 21, ал.1 от ЗМДТ върху отчетната стойност на имота - 391 166,00лв., тъй като е по- висока от данъчната оценка- 6 424,40лв. /изчислен по формулата $391\ 166,00\text{лв.} \times 1,875/1000/$. С АУЗД е прието, че определения данък ДНИ за 2014г. в размер на 733,44 лв. е платен с платежно нареждане № [ЕГН]/21.09.2018г. в размер на 1035,74лв., в това число: 733,44лв. главница и лихва към 21.09.2018г. в размер на 302,30лв.

За 2014г. е определена ТБО в размер на 2464,35лв., изчислена върху отчетната стойност на имота - 391 166.00 лева.

Прието е, че ТБО за 2014г. е платена с платежно нареждане № [ЕГН]/21.09.2018г., с което е преведена сума в размер на 3490,23лв., в това число: 2464,35лв. главница и лихва към 21.09.2018г. в размер на 1025,88лв.

2. За 2015г. е определен ДНИ в размер на 733,44лв., съгласно чл.21, ал.1 от ЗМДТ върху отчетната стойност на имота - 391 166,00лв., като по- висока от данъчната оценка на имота 6 424,40лв. Установено е, че с платежно нареждане № [ЕГН]/21.09.2018г. е извършено плащане в размер на 960,95лв., в това число: 733,44лв. главница и лихва към 21.09.2018г. в размер на 227,51лв.

За 2015г. ТБО е определена върху отчетната стойност на имота - 391 166,00лв.

С АУЗД е прието, че определената такса битови отпадъци за 2015г. е в размер на 2456,52лв. е платена с Платежно нареждане № [ЕГН]/21.09.2018г. в размер на 3229,77лв., в това число: 2456,52лв. главница и лихва към 21.09.2018г. в размер на 773,25лв.

3. За 2016г. е определена ТБО в размер на 2464,35лв., изчислена върху отчетната стойност на имота - 391166,00лв, съгласно чл. 21, ал1 от ЗМДТ, която е по-висока от данъчната оценка- 6 424,40лв. ТБО за 2016г. е платена с платежно нареждане № [ЕГН]/21.09.2018г. в размер на 2988,88лв., в това число: 2464,35лв. главница и лихва към 21.09.2018г. в размер на 524,53лв.

За 2016г. ДНИ е определен в размер на 733,44лв., изчислен върху отчетната стойност на имота, съгласно чл. 21, ал.1 от ЗМДТ, по формулата $391166,00\text{лв.} \times 1,875/1000/$. Данък недвижим имот за 2016г. е платен с платежно нареждане № [ЕГН]/21.09.2018г. в размер на 886,55лв., в това число: 733,44лв. главница и лихва към 21.09.2018г. в размер на 153,11лв.

4. За 2017г. определената ТБО е в размер на 3911,66лв., изчислена съгласно чл.21,

ал.1 от ЗМДТ върху отчетна стойност на имота в размер на 391 166,00лв., тъй като е по-висока от данъчната оценка - 6 424,40лв. С оспорения АУЗД е установено, че за 2017г. ТБО е платена с платежно нареждане № [ЕГН]/21.09.2018г. в размер на 4347,37лв., в това число: 3911,66лв. главница и лихва към 21.09.2018г. в размер на 435,71лв.

За 2017г. ДНИ е определен в размер на 733,44лв., съгласно чл. 21, ал.1 от ЗМДТ, изчислен по формулата $391166,00\text{лв.} \times 1,875/1000$. Установено е, че ДНИ за 2017г. е платен с платежно нареждане № [ЕГН]/21.09.2018г. в размер на 812,109лв., в това число: 733,44лв. главница и лихва към 21.09.2018г. в размер на 78,75лв.

5. За 2018г. е прието, че дължимите ДНИ и ТБО са до 31.10.2018г., като основа за определянето им е отчетната стойност на имота - 391 166,00лв., съгласно чл.21, ал.1 от ЗМДТ, тъй като е по-висока от данъчната оценка на имота - 6 424,40лв. За 2018г. е определен ДНИ в размер на 611,20 лева, по формулата: $(391\ 166,00\text{лв.} \times 1,875/1000) / 12 \text{ месеца} \times 10 \text{ месеца}$. Относно ДНИ за 2018г. е прието, че е извършено плащане с платежно нареждане № [ЕГН]/21.09.2018г. в размер на 384,33 лв., в това число: 376,08лв. главница /366,72лв. 1-ва вноски и от 2-ра вноски 244,48лв. са внесени 9,36лв./ и лихва към 21.09.2018г. в размер на 8,25лв, платени задължения до 30.06.2018г. С АУЗД е прието, че остава да се дължи ДНИ втора вноски в размер на 235,12лв. с лихва от 31.10.2018г. до 30.07.2019г. в размер на 17,76лв.

Определената ТБО за периода 01.01.2018-31.10.2018г. е в размер на 3259,72лв. $(3911,66\text{лв.} / 12\text{месеца}) \times 10\text{месеца}$. За 2018г. е прието, че има постъпили плащания за такса битови отпадъци с платежно нареждане № [ЕГН]/21.09.2018г. в размер на 2043.86лв., платени задължения до 30.06.2018г. С АУЗД е прието, че за 2018г. остава да се дължи 4-та вноски ТБО в размер на 325,96лв. с лихва в размер на 21.91лв., за периода от 30.11.2018г. до 30.07.2019г.

Съгласно Заповед №СО15-РД-09-1297/29.10.2015г., Заповед №СОА16-РД-09-1342/31.10. 2016г. и Заповед №СОА17-РД-09-961/30.10.2017г. на Кмета на Столична община, издадена на основание чл.63, ал.2 от ЗМДТ за 2014, 2015, 2016, 2017 и 2018г. имотът деклариран от [фирма], находящ се в Район „О.“, [улица] попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на битовите отпадъци.

По делото са приети две заключение по допуснати съдебно – счетоводни експертизи, изпълнени от вещото лице Г. А. А. и вещо лице П. К. М., които не са оспорени от страните и се кредитират от съда като обективни и компетентни.

Относно [фирма], вещото лице А. е установил следното:

С Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с ДНИ от 2006г. (НА № 121, том III, рег. № 6992, дело 442 от 2006г.), [фирма] е декларирали недвижим имот (НИ) - земя 1/1 и.ч., [населено място], [улица] № 2. В последствие, с Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с ДНИ от 2018г., е декларирали промяна в обема на собствеността на недвижим имот - земя - от 1/1 на 14/36 и.ч., [населено място], [улица]. С Декларации по чл. 17 от ЗМДТ за дължимия ДНИ от 2006г. и 2008г. е декларирана отчетна стойност на имота земя 1/1 и.ч., съответно 400 080,06 лв. (2006г.) и 391166, 00 лв. (2008г.). С Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с ДНИ от 2018г. дружество [фирма] е декларирали отчетна стойност на имота земя - 152 120,11 лв., която е относима към 14/36 и.ч. от имота.

Вещото лице А. е установил, че по счетоводни данни [фирма] е завело дълготраен материален актив земя в с/ка 201 „Земи (терени)“ партида 0001 „С., [улица],

придобит през 2006г. (1/1 или 36/36 и.ч.), с първоначална отчетна стойност 400 080,06 лв. Посоченият дълготраен материален актив е отразен и в счетоводния баланс на дружеството. В последствие, през 2008г. е направена промяна в отчетната стойност на актива - земя от 400 080,06 лв. на 391 166,00 лв., декларирана през 2008г. В отчетния период - 2018г. отчетната стойност на актива-земя е сведена от 391166,00 лв. на 152 120,11 лева, представляващи 14/36 ид.части от стойността на процесния имот.Промяната е декларирана от дружеството през 2018г.

Вещото лице П. К. М. е установила, че за процесния период 01.01.2014г. до 31.10.2018г., (които са предмет на АУЗД), Дружество [фирма] е заплащало ДНИ и ТБО, като е изчислила дължимите суми за ДНИ и ТБО, за периода: 2014г.-31.10.2018г. съобразно правото на собственост на жалбоподателя върху имота-14/36 ид.части върху отчетната стойност на имота – 152 120.11 лв., като е установила, че за процесния период дружеството е надвнесло ДНИ – 2 701,17лв. и ТБО в размер на 11 394,02 лева. Вещото лице е установила, че ТБО и ДНИ са заплащани и от другия собственик Т. З., притежаваща 22/36 ид.части от павото на собственост на имота, съгласно Решение № 4566/06.07.2018г. на СГС, IV-ти Въззивен състав. Изчисленията от вещото лице са направени на база отчетна стойност на процесния недвижим имот – 152 120.11 лв. при 14/36 ид.части от правото на собственост на [фирма] и 22/36 ид.части за съсобственика Т. А. З.. Въз основа на справките за дължимите и внесени суми за ДНИ и ТБО, вещото лице е установило, че дугият съсобственик Т. З. е била облагана върху 18/36 ид.части от правото на собственост върху процесния имот. Отчитйки правата по съдебно решение № 4566/06.07.2018г. на СГС, IV-ти Въззивен състав, следва, че същата е собственик на 22/36 ид.части от процесния имот и седователно е облагана с 4/36 ид.части по-малко. В стойностно изражение сумите за ДНИ и ТБО върху 4/36 ид.части от правото на собственост върху процесния имот са изчислени от вещото лице така: За Т. З. – ДНИ – 27.26лв., ТБО -23.26лв.; За [фирма] ДНИ – 719.85, ТБО – 2 921.29 лева.

При така установената фактическа обстановка и при спазване разпоредбата на чл.163, ал.1-3,във вр. чл. 146, т.1-5 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК за проверка на оспорения акт на всички основания, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна- адресата на оспорения акт и в срока по чл. 156, ал.1, вр. чл.144 от ДОПК, при наличие на правен интерес и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност, след като е изчерпана процедурата за обжалване по административен ред, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Осъществявайки контрол за законосъобразност в посочения по-горе обхват, настоящият състав приема, че оспореният АУЗД е издаден от компетентен орган - орган по приходите, на длъжност ст.инспектор в отдел “ОП-О.“ на Дирекция “Общински приходи“ към направление “Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, чиято компетентност е установена от приложената Заповед № СОА 18-РД09-1394/05.12.2018г. на Кмета на Столична община. Съгласно чл. 4, ал.1, 2 и 3 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация, които се определят със заповед на кмета на общината и имат правата и задълженията на органи по приходите, по реда на ДОПК, с оглед на което доводите в жалбата за нищожност на оспорения акт, са неоснователни и не е налице отменителното основание по чл. 146, т.1 от АПК,

вр. §2 от ДР на ДОПК. Оспореният АУЗД е обжалван по административен ред – чл.107, ал.4 от ДОПК и е потвърден с Решение № СО/ОД19-РД-28-256/04.10.2019г. на директора на дирекция “Общински приходи“ към направление “Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, което е задължителна предпоставка за оспорването на акта по съдебен ред.

Оспореният АУЗД съответства на изискването за форма по чл. 59, ал.2 от АПК, като е издаден в писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му.

Съгласно чл. 10,ал. 3 ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в няколко хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

В настоящия случай административното производство е образувано въз основа на резолюция на началник Отдел “Общински приходи-О.“ № ДОБ19-ВК66-27/26.06.2019г. за изготвяне на АУЗД по чл. 107, ал.3 от ДОПК, във връзка с подадено от жалбоподателя Искане за възстановяване № ДОБ19-ТД26-34/13.02.2019г. и Решение № СОА19-РД28-22/11.06.2019г. на Кмета на Столична община срещу мълчалив отказ за издаване на акт по чл.128 и сл.от ДОПК. Съдът приема за основателни доводите на жалбоподателя, че АУЗД е издаден в нарушение на процедурата по чл.107, ал.3 от ДОПК и чл. 129, ал.1 и ал.2 от ДОПК. По силата на чл. 118 ДОПК, приложим на основание чл. 4, ал.1 ЗМДТ задълженията за местни данъци и такси се установяват с ревизионен акт, издаден чрез извършване на ревизия по чл. 110, ал.2 ДОПК.

С оглед заявеното от жалбоподателя [фирма] искане за възстановяване № ДОБ19-ТД26-34/13.02.2019г. и Решение № СОА19-РД28-22/11.06.2019г. на Кмета на Столична община срещу мълчалив отказ за издаване на акт по чл.128 и сл.от ДОПК, цитирани в оспорения АУЗД, е следвало да бъде разпоредено извършването на ревизия на основание чл.118, вр. чл.110, ал.2 от ДОПК, вр. чл. 4, ал.1 от ЗМДТ. С оспорения АУЗД е налице произнасяне по искане, което не е заявено, при което е налице произнасяне в нарушение на посочените в АУЗД мотиви и предпоставки за издаването му, като доводите на жалбоподателя в тази насока се приемат за основателни. Посоченото нарушение е съществено, тъй като е дало отражение върху съдържанието на оспорения акт.

Съдът приема, че оспорения АУЗД е издаден в нарушение на материалния закон и е налице отменителното основание по чл. 146, т.4 от АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК.

В случая, страните не спорят по фактите, установени в АУЗД. Спорът е правен и се свежда до приложението на материалния закон и дължимостта на установените с оспорения АУЗД задължения за ДНИ и ТБО, съобразно удостовереното право на собственост на Дружеството-жалбоподател, за периода от придобиването на собствеността на имота -10.07.2006г. до 31.10.2018г.

По делото е безспорно, че въз основа на договор за покупко-продажба от лицето С. С., дружество [фирма] е придобило 100% собствеността върху процесния имот с нот. акт № 121, том III, рег. № 6992, нот.дело № 442/10.07.2006г. и въз основа на това е декларирало 100% собственост върху имота с Декларация по чл.17 от ЗМДТ с вх.№

300/21.07.2006г.

Между страните не е спорно, че с Решение № 4566 от 06.07.2018г. по гр.дело № 6562/2015г. по описа на Софийски градски съд, ГО, IV-Д въззивен състав е прието за установено по отношение на жалбоподателя [фирма], че Т. А. З. е собственик по наследяване и прехвърляне на собственост срещу задължение за издръжка и гледане на 22/36 идеални части от процесния имот.

С решението на основание чл. 108 от Закона за собствеността [фирма] е осъден да предаде на Т. З. владението на 22/36 идеални части от процесния имот.

Въз основа на това решение жалбоподателят [фирма] е депозирал декларация вх. № [ЕГН]/11.10.2018г. по чл.14 от ЗМДТ, с която е предекларирал посоченото обстоятелство, като е отразил правото на собственост върху имота, както следва: 14/26 ид.части-собственост на [фирма] и 22/36 ид.части- собственост на Т. З., на основание препис от цитираното решение на СГС, влязло в сила на 03.10.2018г. Със същата декларация, дружеството-жалбоподател е декларирало отчетна стойност на процесния имот - земя е в размер на 152 120,11 лв., която е относима към 14/36 и.ч. от правото на собственост. Не е спорно, че отчетната стойност на целия имот е в размер на 391 166,00 лв., което е установено и прието и в оспорения АУЗД.

Цитираното решение № 4566 от 06.07.2018г. по гр.дело № 6562/2015г. по описа на СГС има ретроактивно(обратно) действие, от което следва извод, че изначално към датата на придобиване на собствеността върху имота с нот. акт за покупко-продажба № 121, том III, дело № 442 от 10.07.2006г., Дружеството-жалбоподател, не е станало собственик на 100% върху процесния имот, а е станало собственик на 14/36 ид.части от процесния имот, като собственик на останалите 22/36 ид.части от имота, съгласно цитираното решение на СГС е лицето Т. З..

Дружество [фирма] е данъчно задължено лице по смисъла на чл. 10 и чл.11, вр. чл. 62 от ЗМДТ, тъй като е установено, че е собственик на процесния недвижим имот, а съгласно решение № 4566 от 06.07.2018г. по гр.дело № 6562/2015г. по описа на Софийски градски съд, ГО, IV-Д въззивен състав е съсобственик на имота, с право на 14/36 ид.части, при 22/36 ид.части за другия съсобственик Т. З.. Заплащането на ДНИ и ТБО е в зависимост от правото на собственост, като съгласно чл.12, ал.1 от ЗМДТ „когато върху облагаем недвижим имот правото на собственост или ограниченото вещно право на ползване е притежание на няколко лица, те дължат данък съответно на частите си“.

От съдържанието на оспорения АУЗД, се установява, че за целия период 01.01.2014г. до 31.10.2018г. задълженията на дружество [фирма] за ДНИ и ТБО са изчислявани върху отчетната стойност на имота – 391 166.00 лева, на основание чл. 21, ал.1 от ЗМДТ, която отчетна стойност съответства на 100% от правото на собственост върху имота. Това изчисление на ДНИ и ТБО се приема от съда за неправилно, доколкото с влязло в сила Решение № 4566 от 06.07.2018г. по гр.дело № 6562/2015г. по описа на Софийски градски съд, ГО, IV-Д въззивен състав е прието за установено по отношение на жалбоподателя [фирма], че е собственик на 14/36 ид.части от процесния имот, а Т. З. е собственик на 22/36 ид.части от същия имот. Съгласно разпоредбата на чл. 297 от ГПК влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища учреждения и общини в Република Б.. Зачитайки силата на пресъдено нещо, постановена с влязлото в сила решение на СГС, цитирано по-горе, следва да се приеме, че дружеството [фирма] е придобило с нот. акт № 121, том III, рег. № 6992, нот.дело № 442/10.07.2006г. собственост върху имота в размер на 14/36 ид.части, а не 100% от правото на собственост от имота, предмет на същия нотариален акт, при което ДНИ и ТБО

следва да се определят за тази ид.част върху променената отчетна стойност на имота – 152 120,11лева. При наличието на цитираното влязло в сила решение, което с обратна сила, считано от датата на придобивния нот. акт от 2006г. определя правата на [фирма] в процесния недвижим имот в размер на 14/36 ид.части и за другия съсобственик-Т. 3.-22/36 ид.части, съдът приема, че е неприложима разпоредбата на чл.19, ал.3, изр. първо, вр. чл. 21, ал.1 от от ЗМДТ, съгласно която: „при промяна на данъчната оценка на имота през годината данъкът се определя върху новата оценка от месеца, следващ месеца на промяната.“ В случая, доколкото промяната е настъпила въз основа на влязло в сила решение, което както вече се изтъкна има ретроактивно действие, то следва промяната в правото на собственост, съответно отчетната стойност на имота да се отчете за целия период, предмет на АУЗД, при посочените по-горе права върху имота на съсобствениците.

В случая, с оспорения АУЗД ревизиращите органи, не са отчетели промяната в отчетната стойност на имота, декларирана от жалбоподателя с декларация вх. № [ЕГН]/ 11.10.2018г., съответстваща на настъпилите изменения в правото на собственост и поради това са определени неправилно задълженията на жалбоподателя за ДНИ и ТБО, за процесния период.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно Приложение № 2. Разпоредбата на §1, т.17 от ДР на ЗМДТ определя, че отчетната стойност е стойността, по която активът се води счетоводно в предприятието. Тя може да бъде историческа цена на придобиване при счетоводно завеждане на актива или обезценената /преоценена негова стойност, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. Следователно, релевантна за определяне размера на задълженията за ДНИ и ТБО е стойността, на която активът е заведен счетоводно. В случая, в оспорения АУЗД не са изложени мотиви, от които да става ясно защо е приета първоначалната отчетна стойност на имота при определяне на ДНИ и ТБО, а не декларираната от дружеството променена отчетна стойност на имота, с декларация от 2018г. Предвид настъпилата промяна в правото на собственост в процесния имот, установена с Решение № 4566 от 06.07.2018г. по гр.дело № 6562/2015г. по описа на СГС, неправилно с оспорения АУЗД е изчислен размера на дължимия ДНИ и ТБО в размер на 14/36 ид.части върху отчетна стойност - 391 166,00 лв., вместо върху отчетната стойност в размер на 152 120,11 лв., която е относима към 14/36 и.ч. от правото на собственост. Съгласно заключението на вещото лице П. К. М., при изчисление на дължимите суми за ДНИ и ТБО, съобразно правото на собственост 14/36 ид.части върху отчетна стойност на имота – 152 120,11лв., за периода посочен в АУЗД 01.01.2014г. до 31.10.2018г., дружество [фирма] е надвнесло ДНИ – 2 701,17лв. и ТБО в размер на 11 394,02 лева.

От гореизложеното следва, че установените с оспорения АУЗД суми за ДНИ и ТБО общо в размер на 600,75 лв. за периода от 01.01.2014г. до 31.10.2018г., в т. ч. данък недвижими имоти (ДНИ) в размер на 235,12 лв. и лихви - 17,76 лв.; такса битови отпадъци (ТБО), в размер на 325,96 лв. и лихви 21,91 лв., изчислени към 30.07.2019г., не са дължими от жалбоподателя [фирма].

По изложените съображения, оспореният АУЗД следва да се отмени, като издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон-отменителни основания по чл. 146, т.3 и т.4 от АПК, във вр. §2 от ДР на ДОПК. Доколкото първоначалното производство е започнало по Искане № ДОБ19-ТД 26-34/13.02.2019г. на [фирма] за възстановяване на недължимо платени суми и издаване на акт по чл.128 и сл. от ДОПК, по което искане няма произнасяне на данъчния орган, следва преписката да се върне, за

произнасяне по това искане при спазване указанията, дадени в настоящото решение по тълкуване и прилагане на закона.

При този изход на спора, основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски, които съгласно приложения списък по чл. 80 от ГПК, вр. чл.144 от АПК са в размер общо на 2030лв., в това число: 50.00 лв. държавна такса, адвокатско възнаграждение-1080лв. и възнаграждение за две ССЕ – 900.00 лева.

Водим от горното и на основание чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 от ДОПК, Административен съд София –град, Първо отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], [населено място], предявена чрез адв.С. Г. Акт за установяване на задължение по декларация № 7216-19041/ 30.07.2019г., издаден от К. М. Г., на длъжност старши инспектор в отдел “ОП-О.”, Дирекция “Общински приходи“ при СО, потвърден изцяло с Решение № СО/№Д19-РД28-256/04.10. 2019г., издадено от директора на Дирекция “Общински приходи“ към направление “Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, с който са установени задължения на [фирма], общо в размер на 600,75 лв. за периода от 01.01.2014г. до 31.10.2018г., в т. ч. данък недвижими имоти в размер на 235,12 лв. и лихви- 17,76 лв.; такса битови отпадъци в размер на 325,96 лв. и лихви 21,91 лв., изчислени към 30.07.2019г.

ИЗПРАЩА преписката на директора на Дирекция “Общински приходи“ при Столична община, който да определи компетентния орган за произнасяне с административен акт, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма], [населено място] разноски по делото в размер на 2020.00(две хиляди и тридесет)лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд София – град до Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл. 138, ал.3 от АПК препис от решението да се изпрати на страните, по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ :